

RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)

7. juni 2004*

I sag T-338/02,

Segi,

Araitz Zubimendi Izaga, Hernani (Spanien),

Aritza Galarraga, Saint-Pée-sur-Nivelle (Frankrig),

ved avocat D. Rouget,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Vitsentzatos og M. Bauer, som
befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

støttet af:

Kongeriget Spanien ved sin befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

og af

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, først ved P. Ormond, derefter ved C. Jackson, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenienter;

angående en påstand om erstatning for det tab, sagsøgerne angiveligt har lidt som følge af Segis opførelse på den liste over personer, grupper og enheder, der er omhandlet i artikel 1 i Rådets fælles holdning 2001/931/FUSP af 27. december 2001 om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme (EFT L 344, s. 93), i Rådets fælles holdning 2002/340/FUSP af 2. maj 2002 om ajourføring af fælles holdning 2001/931 (EFT L 116, s. 75) og i Rådets fælles holdning 2002/462/FUSP af 17. juni 2002 om ajourføring af fælles holdning 2001/931 og om ophævelse af fælles holdning 2002/340 (EFT L 160, s. 32),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne A.W.H. Meij og N.J. Forwood,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Sagens baggrund

- 1 Det fremgår af sagen, at Segi er en organisation, der har til formål at varetage den baskiske ungdoms krav på identitet, kultur og baskisk sprog. Ifølge sagsøgerne blev organisationen oprettet den 16. juni 2001, og den har hjemsted i Bayonne (Frankrig) og Donostia (Spanien). Organisationen har udpeget Araitz Zubimendi Izaga og Aritza Galarraga som talsmænd. Der er ikke fremlagt nogen officiel dokumentation i denne forbindelse.

- 2 De Forenede Nationers Sikkerhedsråd vedtog den 28. september 2001 resolution 1373 (2001), hvorved Sikkerhedsrådet bl.a. bestemte, at samtlige stater yder hinanden den størst mulige hjælp i kriminalsager og andre procedurer vedrørende finansiering af terrorhandlinger eller vedrørende den støtte, som disse handlinger har fået, herunder hjælp med henblik på indhentelse af de beviser, der er i deres besiddelse, og som er nødvendige i forbindelse med proceduren.

- 3 Rådet fandt, at en handling fra Fællesskabets side var nødvendig for at gennemføre De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution 1373 (2001) og vedtog den 27. december 2001 den fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme (EFT L 344, s. 93). Denne fælles

holdning blev vedtaget på grundlag af artikel 15 EU i afsnit V i EU-traktaten med overskriften »Bestemmelser om en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik« (FUSP) og artikel 34 EU i afsnit VI i EU-traktaten med overskriften »Bestemmelser om politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager« (almindeligvis benævnt retlige og indre anliggender) (RIA).

4 Artikel 1 og 4 i den fælles holdning 2001/931 bestemmer:

»Artikel 1

1. Denne fælles holdning finder i overensstemmelse med bestemmelserne i de følgende artikler anvendelse på personer, grupper og enheder, der er involveret i terrorhandlinger, og som er opført i bilaget.

[...]

6. Navnene på personer og enheder, der er opført på listen i bilaget, underkastes med regelmæssige mellemrum og mindst en gang hvert halve år en fornyet gennemgang for at sikre, at det stadig er berettiget at bevare deres navne på listen.«

»Artikel 4

Medlemsstaterne yder gennem politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager inden for rammerne af afsnit VI i [EU-]traktaten hinanden den størst mulige hjælp i forebyggelsen og bekæmpelsen af terrorhandlinger. Med henblik herpå

udøver de med hensyn til undersøgelser og retsforfølgning, som deres myndigheder gennemfører over for alle de personer, grupper og enheder, der er opført i bilaget, på anmodning fuldt ud deres gældende beføjelser i overensstemmelse med retsakter, der er vedtaget af Den Europæiske Union, og andre internationale aftaler, arrangementer og konventioner, der er bindende for medlemsstaterne.«

- 5 I bilaget til den fælles holdning 2001/931 anføres i punkt 2 vedrørende »Grupper og enheder«:

»* — Euskadi Ta Askatasuna/Tierra Vasca y Libertad/Den baskiske befrielseshær (ETA)

(Følgende organisationer er del af terrorgruppen ETA: K.a.s, Xaki; Ekin, Jarrai-Haika-Segi, Gestoras Pro-amnistía).«

- 6 I fodnoten til bilaget anføres, at »[P]ersoner markeret med * er kun omfattet af artikel 4«.

- 7 Den 27. december 2001 vedtog Rådet ligeledes den fælles holdning 2001/930/FUSP om bekæmpelse af terrorisme (EFT L 344, s. 90), forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme (EFT L 344, s. 70) og afgørelse 2001/927/EF om opstilling af den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 (EFT L 344, s. 83). Ingen af disse tekster nævner sagsøgerne.

- 8 Rådets erklæring, som er opført i bilaget til mødeprotokollen i forbindelse med vedtagelsen af den fælles holdning 2001/931 og forordning nr. 2580/2001 (herefter »Rådets erklæring vedrørende ret til erstatning«), har følgende ordlyd:

»Rådet henviser i forbindelse med artikel 1, stk. 6, i den fælles holdning [2001/931] til, at alle fejl hvad angår de omhandlede personer, grupper eller enheder giver den forurettede part ret til at forlange erstatning.«

- 9 Ved kendelser af 5. februar og 11. marts 2002 fastslog den centrale undersøgelsesdommer nr. 5 i Audiencia Nacional i Madrid (Spanien) henholdsvis, at Segis aktiviteter var ulovlige, og at en række formodede ledere af Segi skulle fængsles med den begrundelse, at organisationen var en integrerende del af den baskiske uafhængighedsorganisation ETA.
- 10 Ved afgørelse af 23. maj 2002 afviste Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol det søgsmål, sagsøgerne havde anlagt mod de 15 medlemsstater vedrørende den fælles holdning 2001/931 med den begrundelse, at sagsøgerne ikke med de anfægtede forhold havde været genstand for en tilsidesættelse af den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (EMRK).
- 11 Den 2. maj og 17. juni 2002 vedtog Rådet i henhold til artikel 15 EU og 34 EU de fælles holdninger 2002/340/FUSP og 2002/462/FUSP om ajourføring af fælles holdning 2001/931 (EFT L 116, s. 75, og EFT L 160, s. 32). Bilagene til disse to fælles holdninger indeholder navnet Segi, der optræder i den samme formulering som den, der er anført i den fælles holdning 2001/931.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 13. november 2002 har sagsøgerne anlagt nærværende søgsmål.

- 13 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 12. februar 2003 har Rådet i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement fremsat en formalitetsindsigelse, som sagsøgeren har indgivet deres bemærkninger til.

- 14 Ved kendelse af 5. juni 2003 tillod formanden for Rettens Anden Afdeling Kongeriget Spanien og Kongeriget Storbritannien og Nordirland at intervenere til støtte for Rådets påstande. Storbritannien har ikke ønsket at indgive bemærkninger til formalitetsindsigelsen. Kongeriget Spanien har indleveret sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen inden for de fastsatte frister.

- 15 Rådet har i formalitetsindsigelsen med støtte fra Kongeriget Spanien nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 Sagsøgerne har i bemærkningerne til formalitetsindsigelsen nedlagt følgende påstande:

- Erstatningssøgsmålet antages til realitetsbehandling.

- Subsidiært fastslås, at Rådet har tilsidesat de almindelige fællesskabsretlige principper.

- Under alle omstændigheder tilpligtes Rådet at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

Parternes argumenter

17 Rådet og Kongeriget Spanien har for det første gjort gældende, at Segi ikke har partsevne. De har tilføjet, at Araitz Zubimendi Izaga og Aritza Galarraga hverken har bemyndigelse til at repræsentere Segi eller, ifølge Kongeriget Spanien, retlig interesse i at anlægge søgsmål ved Retten.

- 18 Rådet og Kongeriget Spanien har dernæst anført, at artikel 288, stk. 2, EF forudsætter, at det påberåbte tab følger af en handling fra Fællesskabets side (Domstolens dom af 26.11.1975, sag 99/74, Société des grands moulins des Antilles mod Kommissionen, Sml. s. 1531, præmis 17). Rådet har imidlertid handlet i henhold til sine beføjelser på området for FUSP og RIA, og der foreligger derfor ikke en fællesskabsretsakt.
- 19 Rådet og Kongeriget Spanien har for det tredje anført, at Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold forudsætter, at der føres bevis for, at den adfærd, der foreholdes institutionen, er ulovlig. Imidlertid har Retten i henhold til artikel 35 EU og 46 EU ikke bemyndigelse til at vurdere lovligheden af en retsakt, der henhører under FUSP eller RIA.
- 20 Sagsøgerne har indledningsvis påpeget, at det er særdeles forkasteligt, at Rådet benægte, at den sagsøgende sammenslutning eksisterer og har retsevne, alene med det formål at forhindre sammenslutningen i at anfægte dens opførelse i bilaget til den fælles holdning 2001/931, og i at opnå erstatning. Dette udgør en tilsidesættelse af de almindelige fællesskabsretlige principper som formuleret i bl.a. artikel 1, artikel 6, stk. 1, og artikel 13 i EMRK.
- 21 Sagsøgerne har hvad angår den sagsøgende sammenslutning anført, at medlemsstaternes retsordener, fællesskabsretten og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis har erkendt, at en de facto-sammenslutning har partsevne, navnlig når sammenslutningen handler med henblik på at forsvare sine rettigheder (Domstolens dom af 8.10.1974, sag 18/74, Syndicat général du personnel des organismes européens mod Kommissionen, Sml. s. 933, og af 28.10.1982, sag 135/81, Groupement des agences de voyages mod Kommissionen, Sml. s. 3799, præmis 11, og Rettens dom af 11.7.1996, sag T-161/94, Sinochem Heilongjiang mod Rådet, Sml. II, s. 695, præmis 34). Rådet har med sin erklæring vedrørende retten til erstatning anerkendt, at de i den fælles holdning omhandlede grupper og enheder har søgsmålskompetence i erstatningssager. Rådet har endvidere ved at opføre den sagsøgende sammenslutning på den pågældende liste behandlet denne som en uafhængig juridisk enhed.

- 22 Hvad angår de to fysiske personer blandt sagsøgerne har disse anført, at de handler med føje i to egenskaber, som individuelle sagsøgere og som repræsentanter for sammenslutningen.
- 23 De har anført, at de i et retsfællesskab, hvor de grundlæggende rettigheder finder anvendelse, som bl.a. rettighederne i EMRK, bør råde over en effektiv domstolsprøvelse for at få fastslået deres tab og få erstatning. I modsat fald ville de være stillet over for en retsnægtelse, som ville betyde, at institutionerne, når de opererer inden for rammerne af Unionen, handler fuldstændigt vilkårligt.
- 24 Sagsøgerne er af den opfattelse, at Rådet svigagtigt har valgt retsgrundlaget for den pågældende retsakt for at undgå enhver demokratisk kontrol, retlig eller udenretlig. Denne procedurefordrejning er klart blevet forkastet af Europa-Parlamentet, bl.a. i dets resolution P5_TA(2002)0055 af 7. februar 2002. Valget af forskellige retsgrundlag for de love vedrørende terrorisme, der blev vedtaget af Rådet den 27. december 2001, havde til formål at fratage visse kategorier af personer, i særdeleshed de i artikel 4 i den fælles holdning 2001/931 omhandlede personer, retten til en effektiv domstolsprøvelse, i modsætning til de i forordning nr. 2580/2001 omhandlede personer. Retten har kompetence til at skride ind over for en sådan procedurefordrejning i forbindelse med et erstatningssøgsmål.
- 25 Hvad angår Rådets erklæring vedrørende ret til erstatning tilkommer det Retten at fastlægge fortolkningen og retsvirkningerne heraf. Medlemsstaternes ansvar er i denne forbindelse solidarisk, for det første fordi det drejer sig om en retsakt fra Rådet, for det andet fordi de nationale domstole ikke har beføjelse til at pådømme tab forårsaget af Rådet, og for det tredje fordi det ville være urimeligt at pålægge den forurettede part at skulle anlægge sag mod de 15 medlemsstater. Erklæringen giver Retten kompetence til at træffe afgørelse i forhold til den kategori af personer, der er omhandlet i artikel 4 i den fælles holdning 2001/931, i lighed med de personer, der

er omhandlet i forordning nr. 2580/2001 og i artikel 3 i denne fælles holdning, som kan påberåbe sig en handling fra Fællesskabets side. Den i erklæringen omtalte fejl udgør forsømmelse, som i det foreliggende tilfælde består i, at der foreligger faktiske fejl, fejl i forbindelse med den retlige vurdering og retlige fejl, samt at der foreligger magtfordrejning.

- 26 Såfremt Retten skulle finde, at den ikke har kompetence til at træffe afgørelse i den foreliggende sag, er det sagsøgernes opfattelse, at det så må konstateres, at Rådet har tilsidesat de almindelige fællesskabsretlige principper, som bl.a. kommer til udtryk i artikel 1, artikel 6, stk. 1, og artikel 13 i EMRK.
- 27 Hvad angår sagens omkostninger har sagsøgerne anført, at det ville være urimeligt, såfremt disse omkostninger skulle bæres af sagsøgerne, eftersom de i en kompleks og vanskelig retlig sammenhæng forsøger at opnå erstatning for det påståede tab.

Rettens bemærkninger

- 28 I henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement kan Retten, såfremt en part ønsker det, tage stilling til, om sagen skal afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I henhold til samme artikels stk. 3 forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet.
- 29 I henhold til artikel 111 i Rettens procesreglement kan Retten, når det er åbenbart, at en sag er ugrundet og må afvises, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

- 30 I den foreliggende sag finder Retten, at de oplysninger, der fremgår af sagen, er tilstrækkelige, og at det ikke er nødvendigt at indlede den mundtlige forhandling.
- 31 Det bør først bemærkes, at sagsøgerne med søgsmålet tilsigter at få erstatning for det tab, der er lidt som følge af Segis opførelse på den liste, der er bilagt den fælles holdning 2001/931, som ajourført ved de fælles holdninger 2002/340 og 2002/462.
- 32 Det bør dernæst bemærkes, at de retsakter, som hævdes at ligge til grund for det tab, sagsøgerne angiveligt har lidt, er fælles holdninger, der er vedtaget på grundlag af artikel 15 EU, der henhører under afsnit V i EU-traktaten vedrørende FUSP, og artikel 34 EU, der henhører under afsnit VI i EU-traktaten vedrørende RIA.
- 33 Det må endelig konstateres, at sagsøgerne kun er berørt af artikel 4 i den fælles holdning 2001/931, således som det udtrykkeligt præciseres i fodnoten til bilaget til denne fælles holdning. I denne artikel anføres imidlertid, at medlemsstaterne gennem politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager inden for rammerne af afsnit VI i [EU-]traktaten yder hinanden den størst mulige hjælp, og den omfatter ingen foranstaltning, der henhører under FUSP. Herefter er artikel 34 EU det eneste relevante retsgrundlag for så vidt angår de retsakter, som hævdes at ligge til grund for det påberåbte tab.
- 34 Det må konstateres, at der ikke er fastsat nogen adgang til at anlægge erstatnings-søgsmål i forbindelse med afsnit VI i EU-traktaten.

- 35 Domstolens kompetence i forbindelse med EU-traktaten i den affattelse, der følger af Amsterdam-traktaten, er nemlig udtømmende opregnet i artikel 46 EU. Denne artikel bestemmer med hensyn til de i det foreliggende tilfælde relevante bestemmelser, som ikke er ændrede ved Nice-traktaten, følgende:

»De bestemmelser i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab, der vedrører EF-Domstolens kompetence samt udøvelsen af denne kompetence, finder kun anvendelse på følgende bestemmelser i nærværende traktat:

[...]

- b) bestemmelserne i afsnit VI på de i artikel 35 fastsatte betingelser

[...]

- d) artikel 6, stk. 2, med hensyn til institutionernes handlinger, for så vidt Domstolen har kompetence i henhold til traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber og i henhold til nærværende traktat

[...]«

- 36 Det følger af artikel 46 EU, at de eneste fastsatte retsmidler i forbindelse med afsnit VI i EU-traktaten er opført i artikel 35 EU, stk. 1, 6 og 7, og består i præjudicielle spørgsmål, annullationssøgsmål og afgørelse af tvister mellem medlemsstater.
- 37 Det bemærkes endvidere, at den sikkerhed for overholdelse af de grundlæggende rettigheder, der er fastsat i artikel 6, stk. 2, EU, ikke er relevant i det foreliggende tilfælde, eftersom artikel 46, litra d), EU ikke tillægger Domstolen yderligere kompetence.
- 38 Hvad angår den af sagsøgerne påberåbte omstændighed, at der ikke foreligger noget effektivt retsmiddel, må det konstateres, at sagsøgerne formentlig ikke råder over nogen effektive retsmidler, det være sig for Fællesskabets retsinstanser eller for de nationale domstole, til prøvelse af Segis opførelse på listen over personer, grupper eller enheder, der er involveret i terrorhandlinger. I modsætning til det af Rådet anførte hjælper det ikke sagsøgerne at stille spørgsmålstegn ved hver medlemsstats individuelle ansvar for de nationale retsakter, der er truffet til gennemførelse af den fælles holdning 2001/931, når sagsøgerne forsøger at opnå eventuel erstatning for det tab, der angiveligt er forårsaget af opførelsen af Segi i bilaget til denne fælles holdning. Hvad angår et individuelt erstatningskrav mod hver medlemsstat ved de nationale domstole for medlemsstatens deltagelse i vedtagelsen af de pågældende fælles holdninger forekommer et sådant søgsmål ikke at være effektivt. Endvidere er enhver anfægtelse af lovligheden af at opføre Segi i dette bilag, især i henhold til et præjudicielt spørgsmål om gyldigheden, umuliggjort ved valget af en fælles holdning og ikke f.eks. af en beslutning i henhold til artikel 34 EU. Imidlertid kan den manglende adgang til domstolsprøvelse ikke i sig selv give grundlag for, at Fællesskabet selv bliver kompetent i et retssystem baseret på princippet om tildelte beføjelser, således som det følger af artikel 5 EU (jf. i denne retning Domstolens dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 44 og 45).

- 39 Sagsøgerne har endvidere påberåbt sig Rådets erklæring vedrørende ret til erstatning, hvorefter »enhver fejl hvad angår de omhandlede personer, grupper eller enheder giver den forurettede part ret til at forlange erstatning«. Ifølge fast retspraksis har de erklæringer, der er indeholdt i en mødeprotokol, en begrænset værdi, idet de ikke kan tjene som fortolkningsbidrag med hensyn til en bestemmelse i fællesskabsretten, når erklæringens indhold overhovedet ikke omhandles i bestemmelsen, og erklæringen følgelig er uden retlig betydning (jf. Domstolens dom af 26.2.1991, sag C-292/89, Antonissen, Sml. I, s. 745, præmis 18, og af 29.5.1997, sag C-329/95, VAG Sverige, Sml. I, s. 2675, præmis 23). Det må konstateres, at den pågældende erklæring ikke præciserer hverken retsmidlerne eller så meget desto mere betingelserne for disses iværksættelse. Under alle omstændigheder kan den ikke tilsigte et søgsmål ved Fællesskabets retsinstanser, da den så ville stride imod det domstolssystem, der er opstillet ved EU-traktaten. Da nævnte traktat ikke har tillagt Retten kompetence, kan en sådan erklæring herefter ikke føre til, at Retten indleder en realitetsbehandling af det foreliggende søgsmål.
- 40 Det følger af det anførte, at Retten er åbenbart inkompetent til at påkende nærværende erstatningssøgsmål, for så vidt som det vedrører erstatning for det eventuelle tab, der er opstået som følge af opførelsen af Segi på den liste, der er bilagt den fælles holdning 2001/931, som ajourført ved de fælles holdninger 2002/340 og 2002/462.
- 41 Til gengæld har Retten kompetence til at træffe afgørelse vedrørende det foreliggende erstatningssøgsmål, for så vidt som sagsøgerne har anført, at Fællesskabets beføjelser er blevet tilsidesat. Fællesskabets retsinstanser er nemlig kompetente til at foretage en undersøgelse af indholdet af en retsakt vedtaget inden for rammerne af EU-traktaten for at efterprøve, at retsakten ikke påvirker Fællesskabets kompetence (jf. analogt Domstolens dom af 14.1.1997, sag C-124/95, Centro-Com, Sml. I, s. 81, præmis 25, og af 12.5.1998, sag C-170/96, Kommissionen mod Rådet, Sml. I, s. 2763, præmis 17).

- 42 For så vidt som sagsøgerne har påberåbt sig, at Rådet, da det handlede på området for RIA, har foretaget en procedurefordrejning, som består i et indgreb i Fællesskabets beføjelser, der medførte, at sagsøgerne blev frataget enhver form for retsbeskyttelse, henhører nærværende søgsmål således under Fællesskabets retsinstansers kompetence i henhold til artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF.
- 43 Retten finder det hensigtsmæssigt først at træffe afgørelse vedrørende nærværende søgsmåls realitet, men blot i det omfang, der er præciseret ovenfor i præmis 42.
- 44 Ifølge fast retspraksis skal flere betingelser skal være opfyldt for, at Fællesskabet kan ifalde ansvar, idet de handlinger, institutionerne kritiseres for at have begået, skal være ulovlige, ligesom der skal være lidt et tab og være årsagsforbindelse mellem handlingerne og tabet.
- 45 I denne sag er det åbenbart, at den påberåbte ulovlighed ikke foreligger. Som det følger af førnævnte artikel 42, kan den påberåbte ulovlige adfærd nemlig kun bestå i, at der ikke foreligger en retsakt baseret på en bestemmelse i EF-traktaten, hvis vedtagelse var bindende, alternativt eller samtidigt med den fælles holdning 2001/931. Som det imidlertid er konstateret ovenfor i præmis 33, er sagsøgerne alene berørt af artikel 4 i den fælles holdning 2001/931, som bekræftet ved de fælles holdninger 2002/340 og 2002/462. Bestemmelsen indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til fuldt ud at udnytte de retsakter, der er vedtaget af Den Europæiske Union, samt de andre foreliggende internationale aftaler, arrangementer og konventioner, med hensyn til undersøgelser og retsforfølgning, som gennemføres over for de omhandlede personer, grupper og enheder, og gennem politisamarbejde og retligt samarbejde at yde hinanden den størst mulige hjælp. Indholdet af denne bestemmelse henhører således under afsnit VI i EU-traktaten, og det relevante retsgrundlag for dens vedtagelse er artikel 34 EU.

46 Sagsøgerne har ikke citeret noget retsgrundlag i EF-traktaten, som er blevet tilsidesat. For så vidt som de i denne forbindelse henviser til den omstændighed, at Rådet den 27. december 2001 vedtog diverse typer retsakter med henblik på bekæmpelse af terrorisme, og bl.a. forordning nr. 2580/2001 baseret på artikel 60 EF, 301 EF og 308 EF, kan det imidlertid ikke antages, at det politisamarbejde og retlige samarbejde mellem medlemsstaterne, der er fastsat i artikel 4 i den fælles holdning 2001/931, tilsidesætter bestemmelserne i EF-traktaten. Disse bestemmelser har nemlig klart til formål om nødvendigt at gennemføre retsakter vedtaget på området for FUSP og omhandler ikke de retsakter, der er vedtaget på området for RIA. Hvad angår artikel 308 EF gør denne bestemmelse det ganske vist muligt at vedtage passende fællesskabsretlige forskrifter, når en handling viser sig påkrævet for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål, og EF-traktaten ikke indeholder hjemmel hertil. Selv om artikel 61, litra e), EF forudsætter vedtagelse af foranstaltninger inden for politisamarbejde og retligt samarbejde vedrørende kriminalsager, foreskriver bestemmelsen imidlertid udtrykkeligt, at Rådet vedtager disse foranstaltninger i henhold til bestemmelserne i EU-traktaten. Under disse omstændigheder og uafhængigt af, om foranstaltninger af denne karakter i givet fald kunne være baseret på artikel 308 EF, er vedtagelsen af artikel 4 i den fælles holdning 2001/931 alene på grundlag af artikel 34 EU ikke forenelig med den i EF-traktaten tilrettelagte ordning vedrørende Fællesskabets beføjelser. Hvad angår Europa-Parlamentets resolution af 7. februar 2002, hvori Parlamentet beklager valget af et retsgrundlag, der henhører under området for RIA med henblik på oprettelsen af listen over terroristorganisationer, bør det fastslås, at denne kritik angår et politisk valg og ikke som sådan anfægter lovligheden af det valgte retsgrundlag eller tilsidesættelsen af Fællesskabets beføjelser. Selv om det herefter følger af optagelsen i en fælles holdning af listen over personer, grupper eller enheder, der er involveret i terrorhandlinger, at de omhandlede personer er frataget en domstolskontrol ved Fællesskabets retsinstanser, udgør et sådant resultat ikke som sådan en tilsidesættelse af Fællesskabets beføjelser.

47 For så vidt som søgsmålet støttes på, at Rådet på området for RIA har tilsidesat Fællesskabets beføjelser, bør det således forkastes som åbenbart ugrundet, uden at det derved er nødvendigt at tage stilling til den af Rådet nedlagte afvisningspåstand (Domstolens dom af 26.2.2002, sag C-23/00 P, Rådet mod Boehringer, Sml. I, s. 1873, præmis 52).

- 48 Sagsøgernes subsidiære påstand, hvorefter det — uanset om de ikke måtte få medhold i deres søgsmål — må konstateres, at Rådet har tilsidesat de almindelige fællesskabsretlige principper, bør ligeledes forkastes. Der findes nemlig ikke noget grundlag i Fællesskabets retssystem, som gør det muligt for Retten gennem en almindelig erklæring at tage stilling til et spørgsmål, hvis genstand falder uden for sagens rammer. Herefter er det åbenbart, at Retten ligeledes er inkompetent til at træffe afgørelse vedrørende denne påstand.

Sagens omkostninger

- 49 Ifølge artikel 87, stk. 3, i Rettens procesreglement kan Retten fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part bærer sine egne omkostninger, hvor der foreligger ganske særlige grunde. I det foreliggende tilfælde bemærkes, at sagsøgerne har nedlagt påstand om, at Rådet betaler sagens omkostninger, selv i tilfælde af, at søgsmålet afvises fra påkendelse. I denne forbindelse bemærkes dels, at Rådets erklæring vedrørende ret til erstatning har kunnet vildlede sagsøgerne, dels at det var berettiget, at disse eftersøgte en domstol, der havde kompetence til at påkende deres klagepunkter. Under disse omstændigheder bestemmes, at hver part bærer sine egne omkostninger.
- 50 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Intervenienterne bærer således deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 7. juni 2004.

H. Jung

Justitssekretær

J. Pirrung

Afdelingsformand